

DANSK SKOVFORENING

Bilag 15.

København V, den 4 november 1953.

Til ministeriet for handel, industri og søfart.

Dansk Skovforening har modtaget eksemplarer af trustkommissionens betænkning nr. 3, „Konkurrencebegrænsning og Monopol“ til udtalelse.

Man beklager meget, at man har været afskåret fra en mere indgående undersøgelse af den omfangsrige betænkning, ligesom forholdene har bevirket, at en drøftelse af bestemmelserne indenfor skovforeningens bestyrelse og handelsudvalg ikke har kunnet finde sted.

De i det følgende fremsatte bemærkninger kan derfor ikke gøre krav på at være en udtømmende bedømmelse af forslagene.

Det skal først bemærkes, at aftaler, som skovbruget gennem snart en menneskealder, bortset fra krigsårene, hvor skovbruget var bundet af maksimalpriser, har sluttet med træindustriens organisationer, så godt som ikke berøres af de i betænkningen fremsatte forslag.

Skovbruget har aldrig aftalt faste priser, idet Dansk Skovforening ikke på noget punkt kan binde medlemmerne. Således som foreningens struktur er angivet i foreningens love, kan det heller ikke tænkes i fremtiden at blive anderledes, idet medlemmerne altid vil gøre krav på at være frit stillede.

Foreningens aftaler indeholder kun priser, der er vejledende; som følge deraf kan man se bort fra de fremsatte forslag angående mindste bruttopriser eller faste priser i et eller flere af de følgende omsætningsled, endvidere med hensyn til etableringskontrol eksklusiv forretningsforbindelse eller boykot.

Heller ikke bestemmelser om, at pris- og rabatmæssige begunstigelser, bonus og lign., er betinget af medlemsskab i en branche-forening, kan berøre Dansk Skovforening, idet vore såkaldte aftaler undertiden tilsendes skovdistrikter udenfor foreningen. Enhver skovejer kan uden betingelser af nogen art blive medlem af denne.

Til skovforeningens aftaler er heller ikke knyttet straffebestemmelser af nogen art.

Det turde være et spørgsmål, om skovforeningen i det hele taget er anmeldelsespligtig under den nuværende prislov, når det drejer sig om aftaler af så løs art, som tilfældet er, og det samme synspunkt vil måske kunne gøres gældende med hensyn til den nye permanente lov „konkurrencebegrænsning og monopol“. Selve lovens titel indicerer egentlig dette synspunkt, idet skovbrugets aftaler hverken er konkurrencebegrænsende eller monopolprægede, tværtimod, kan man sige. Skovbrugets „aftaler“ er, som nævnt, kun af vejledende art, hensigten med dem er forøvrigt i ikke ringe omfang af angive priser, som kan forhindre, at træ trænges ud af forbruget af andre materialer.

I betænkningen foreslås, at priskontrolrådet skal have beføjelse til at udstede pålæg om, at en virksomhed skal sælge til nærmere bestemte købere. Overfor en sådan bestemmelse må man protestere. Det synes ikke rimeligt, at myndighederne skal kunne gribe ind og påbyde salg til enkelte virksomheder, som man af en eller anden grund ikke ønsker at handle med. Der kan ikke bødes på bestemmelsen ved, at man kan forlange bankgaranti eller kontant betaling, da det kan være rent personlige forhold, der kan bevirke, at en sælger og en køber ikke kan handle sammen. Bestemmelsen kan måske være berettiget indenfor egentlig handel og industri, men ikke indenfor de forhold, skovbruget har med at gøre.

Da skovbrugets aftaler ikke er bindende overfor medlemmerne, er bestemmelsen om, at man skriftlig skal tilslutte sig vedtagelsen, ikke anvendelig indenfor vort område.

At strafansvar kun bør knyttes til overtrædelse af pålæg og forskrifter, er man indforstået med, og ligeledes, at aftaler og vedtagelser skal anmeldes på parternes eget initiativ; der bør dog, synes vi, være adgang